

HỒI THỨ MỘT TRĂM BẢY MƯƠI TƯ VI TIỂU BẢO BÀY MƯU THOÁN ĐẾ

Vi Tiểu Bảo và Song Nhi cũng đều bị đưa đến Liệp cung ở ngoài thành và bị giam vào trong đó. Đội lính súng phòng vệ bên ngoài rất nghiêm mật không cho ai rời khỏi.

Tô Phi Á Công chúa tức giận như phát điên. Bao nhiêu đồ vật trong tầm mắt đều bị nàng đập vỡ tan tành.

Bọn nhà bếp ở Liệp cung cứ đến giờ ăn uống lại đem cơm nước vào cho Tô Phi Á.

Tình trạng này đã kéo dài đến mấy ngày, bọn quân canh ngoài Liệp cung vẫn đề phòng nghiêm mật không giảm đi chút nào.

Tô Phi Á liền gọi tên đội trưởng vào hỏi:

- Bọn người định giam cầm ta bao nhiêu lâu?

Tên đội trưởng đáp:

- Hoàng Thái hậu đã chỉ thị xin Công chúa nghỉ lại đây chờ Bỉ Đắc Nhất Thế đệ hạ làm lễ khánh hạ lên ngôi ngũ thập chu niên sẽ mời Công chúa vào trong cung dự lễ khánh hạ.

Tô Phi Á tức giận hỏi:

- Chờ đến ngày khánh hạ Bỉ Đắc lên ngôi ngũ thập chu niên, thế ra ta bị giam ở đây năm chục năm ư?

Đội trưởng mỉm cười đáp:

- Năm nay tiểu tướng đã bốn mươi tuổi, tin rằng không thể châu hầu Công chúa năm chục năm được. Bất quá mười năm hay hai mươi năm lại đổi viên đội trưởng trẻ tuổi hơn đến thay thế.

Tô Phi Á nghĩ đến chuyện mình phải giam đến năm chục năm, trong lòng không rét mà run. Nàng gượng cười nói:

- Đội trưởng! Người lại đây! Ta coi người cũng là một trang nam tử phong tư anh tuấn.

Nàng toan dùng mỹ sắc dẫn dụ tên đội trưởng để hấn phải nép mình dưới bóng quần hồng rồi hấn sẽ buông tha mình một cách hồ đồ.

Tên đội trưởng khom lưng xá dài lùi lại một bước đáp:

- Xin Công chúa lượng thứ cho. Hoàng Thái hậu đã ra lệnh cho bọn quan binh ở Hỏa thương doanh là nếu tên nào chỉ đụng vào một ngón tay của Công chúa là lập tức bị tội chém đầu...

Gã ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Kẻ phạm tội bị giết là đội trưởng thì phó đội trưởng được lên thay kế vị. Kẻ bị giết là phó đội trưởng thì tiểu đội trưởng ở tiểu đội thứ nhất được sung vào. Mọi người đều muốn thăng quan nên cuộc giám thị rất gắt gao...

Hấn vừa nói tới đây quả nhiên có người đẩy cửa tiến vào. Chính là phó đội trưởng, y đã đứng ngoài dòm ngó từ trước.

Nguyên Hoàng Thái hậu biết Tô Phi Á là một cô gái lãng mạn lại cực kỳ xinh đẹp, nếu không lập ra luật này thì e rằng khó mà giam giữ nàng được.

Tên đội trưởng lui ra rồi, Tô Phi Á đành chịu bó tay không còn cách gì nữa. Nàng nằm phục xuống giường khóc nức nở, miệng không ngớt lớn tiếng thóa mạ Thái hậu.

Vì Tiểu Bảo bị giam trong Liệp cung đã lâu, thấy Công chúa mỗi ngày một thêm nóng nảy mà bọn lính súng lại đầy vẻ hung tàn vô lễ, bất giác gã lẩm bẩm:

- Ở chốn yêu ma quỷ quái này chỗ nào cũng đầy quỷ khí.

Gã liên thương lượng với Song Nhi nhiều lần định chốn khỏi Liệp cung đăng trở về Trung Quốc. Việc trốn khỏi Liệp cung không lấy gì làm khó lắm, nhưng đường về Trung Quốc thật khó hơn cả lên trời. Nếu không người đưa đường thì lúc qua khu đồng cỏ lớn hoặc đại sa mạc tất phải lạc nẻo. Dừng nói chuyện cười ngựa đi xe bốn, năm tháng trời mới về được đến Bắc Kinh, mà e rằng chỉ đi bốn, năm ngày đã nhúc đầu lạc lõng vào nơi trời đất mịt mờ.

Hai người chẳng tìm ra được kế hoạch gì, Vi Tiểu Bảo đành ba hoa cười giỡn với Song Nhi cho tiêu ngày giờ.

Có lúc gã nói chuyện Đường Tăng đem Tôn Ngộ Không, Sa Hòa Thượng, Trư Bát Giới sang Tây Thiên lấy kinh. Gã hỏi:

- Ta cùng cô đánh cuộc: Ngày trước Đường Tăng qua Tây Thiên lấy kinh nhất định không xa bằng ta sang tới Mạc Tư Khoa. Thế thì ta còn lợi hại hơn Đường Tăng, mà cô lợi hại hơn Trư Bát Giới. Nếu cô không tin thì ta đánh cuộc với cô. Cô có bằng lòng không?

Bản tính Song Nhi không biết cờ bạc là gì, cô liền đáp:

- Tướng công bảo tướng công lợi hại hơn Đường Tăng, tiểu tỳ cũng chịu thua rồi, không đánh cuộc với tướng công đâu. Còn tiểu tỳ đành là thua Trư Bát Giới.

Thị nói rồi toét miệng ra cười.

Bỗng nghe Công chúa ở trong phòng bên cạnh lại nổi cơn vật vã. Nàng đập giường, dậm chân, khóc lóc rầm rĩ.

Vi Tiểu Bảo thở dài nói:

- Ta phải vào khuyên can nàng mới được, khóc lóc vật vã hoài cũng chẳng ích gì.

Gã chạy vào phòng Công chúa, cất tiếng ôn nhu:

- Công chúa! Đừng khóc nữa! Tại hạ nói chuyện buồn cười cho Công chúa nghe.

Tô Phi Á nằm phục trên giường, hai chân đập loạn lên, vừa khóc vừa nói:

- Ta không nghe đâu! Ta không nghe đâu! Ta muốn bắt Sa lý trát, nhất là ta muốn đẩy Sa lý trát Na Đạt Lệ Á xuống địa ngục.

Vi Tiểu Bảo không hiểu "Sa lý trát" là nghĩa làm sao. Gã hỏi lại mới biết "Sa lý trát" là trở vào mẹ của Sa hoàng, gã rất làm cao hứng liền nói:

- Tại hạ tưởng "Sa lý trát" là ác nhân nào, té ra là Hoàng Thái hậu. Tại hạ nói cho Công chúa nghe: "Sa lý trát" ở Trung Quốc kêu bằng mục điểm già. Mục cũng là

con người đại ác. Sau tại hạ nghĩ cách đuổi mụ ra khỏi Hoàng cung. Hoàng đế Trung Quốc cao hứng vô cùng, mới phong tại hạ làm quan lớn.

Tô Phi Á cả mừng trở mình ngồi nhòm dậy hỏi:

- Người dùng cách gì vậy?

Vì Tiểu Bảo nghe nói nghĩ thầm:

- Đỡ dĩ ta đuổi được mụ điểm già chỉ vì mụ ta là giả Thái hậu. Còn mụ điểm già nước La Sát là Thái hậu thật thì dĩ nhiên phương pháp của ta không thể dùng được.

Gã nghĩ vậy liền đáp:

- Tại hạ đã câu kết với tiểu Hoàng đế để đối phó cùng "Sa lý trát" ở Trung Quốc.

Tô Phi Á cau mày nói:

- Bỉ Đắc rất yêu mến mẫu thân y, khi nào lại chịu nghe lời ta để phản đối Sa lý trát. Trừ phi... trừ phi...

Nàng đứng dậy, hai chân trần bước lui rồi lại bước tới ở trên giường, cắn chặt hai hàm răng để suy nghĩ.

Vì Tiểu Bảo nói:

- Ngày trước ở Trung Quốc có một vị nữ Hoàng đế là Võ Tắc Thiên. Vị nữ Hoàng đế này lấy rất nhiều nam Hoàng hậu và nam Phi tần, hưởng cuộc đời vui sướng. Công chúa ơi! Tại hạ nhận thấy Công chúa chẳng khác gì Võ Tắc Thiên mấy tý. Công chúa lên làm nữ Sa hoàng rất xứng đáng.

Tô Phi Á động tâm. Nàng chưa từng nghĩ đến chuyện này vì cổ kim nước La Sát chưa có nữ Sa hoàng, nên cho rằng mình là con gái chẳng thể làm Sa hoàng được.

Bây giờ nàng nghe Vì Tiểu Bảo nói vậy, bất giác tự hỏi:

- Trung Quốc đã có nữ Hoàng đế thì sao nước La Sát lại không thể có nữ Sa hoàng...?

Từ ngày Tô Phi Á bị cầm tù tại Liệp cung trong lòng vừa sợ hãi vừa phẫn nộ. Đầu óc lúc nào cũng chỉ nghĩ cách trốn ra khỏi Liệp cung. Dù nàng có phải đến Nhã Tát Khắc ở chốn phương trời xa thẳm thuộc đông bộ nước La Sát để sống chung với Cao Lý Tân Tổng đốc cũng còn hay hơn là ở dưới sự giam cầm của Hoàng Thái hậu.

Nàng vừa nghe Vi Tiểu Bảo nói tới "nữ Sa hoàng", trước mắt đột nhiên hiện ra một bầu trời mới mẻ.

Tô Phi Á xoay mình lại, hai tay nắm lấy vai Vi Tiểu Bảo, khẽ hôn vào má gã một cái, mắt chiếu ra những tia sáng đầy hy vọng. Nàng mỉm cười đáp:

- Nếu ta lên làm nữ Sa hoàng, sẽ phong cho ngươi làm Hoàng hậu.

Vi Tiểu Bảo giật nảy mình lên, miệng lẩm bẩm:

- Vụ này nhất quyết không làm được.

Gã vội đáp:

- Tại hạ là người Trung Quốc chẳng thể làm nam Hoàng hậu ở nước La Sát. Công chúa chỉ phong cho tại hạ một chức quan lớn là xong.

Tô Phi Á hỏi:

- Ngươi vừa làm Hoàng hậu vừa làm quan lớn cũng được chứ sao?

Vi Tiểu Bảo bụng bảo dạ:

- Hiện giờ chúng ta đang lâm vào tình trạng đến tính mạng còn khó nổi bảo toàn, chỉ cầu được yên ổn khoái lạc, mong chi đến chuyện làm Hoàng hậu với quan lớn?

Tô Phi Á lại hỏi:

- Ngươi thử nghĩ xem có kế gì cho ta lên làm nữ Sa hoàng được chăng?

Vi Tiểu Bảo chau mày không biết đáp thế nào.

Nguyên gã chỉ lẻo mép, chuyên nghề ninh hót lấy lòng, còn về quân quốc đại sự, kiến thức gã rất tầm thường, so với vua Khang Hy thực khác nhau một trời một

vực. Ngay đối với bọn Trần Cận Nam, Sách Ngạch Đồ, Ngô Tam Quế cũng còn kém xa. Gã đáp:

- Thưa Công chúa! Việc bày tại hạ không làm nổi, phải về Bắc Kinh lập tức để hỏi tiểu Hoàng đế Trung Quốc. Ngài nghĩ kế hoạch cho rồi, tại hạ sẽ đem theo một số nhân vật có bản lĩnh đến để bắt mụ điểm già Thái hậu nước La Sát và bắt luôn Bỉ Đắc tiểu Sa hoàng là đại công cáo thành.

Gã nói tới bốn chữ "đại công cáo thành" không nhin được lại ôm lấy Tô Phi Á mà hôn.

Tô Phi Á ô lên một tiếng rồi nói:

- Không được! Không được! Người trở về Bắc Kinh rồi trở lại Mạc Tư Khoa, phải mất một năm còn chưa đủ. Không chừng người tới nơi ta đã qua đời và lên thiên đàng rồi.

Vì Tiểu Bảo thấy lời Tô Phi Á rất có lý, liền thở dài nói:

- Nàng Công chúa mỹ lệ ơi! Nàng lên thiên đàng thì tên quan lớn trẻ nít ở bên Trung Quốc cũng theo lên.

Tô Phi Á bụng bảo dạ:

- Thằng nhỏ này chỉ được cái mồm miệng lém lầu, dùng lời lừa gạt để cho người ta hoan hỷ.

Nàng khế đẩy gã ra đáp:

- Thằng trẻ nít Trung Quốc là đồ vô dụng, chỉ biết nâng... nâng đít trâu, thổi bóng ngựa.

Vì Tiểu Bảo nghe nàng nói câu "nâng đít ngựa, thổi bóng trâu" ngược lại thành "nâng đít trâu, thổi bóng ngựa", gã không nhin được bất giác nổi lên tràng cười ha hả.

Nhưng gã coi bộ mặt khinh khỉnh củ Tô Phi Á, tỏ ra miệt thị gã thì trong lòng lại ngấm ngấm tức giận, tự hỏi:

Có cách gì để thị lên làm nữ Sa hoàng được không? Võ Tắc Thiên đã lên làm Hoàng đế trong trường hợp nào? Nếu mình có cách giúp thị lên làm nữ Sa hoàng

nước La Sát thì hay biết mấy? Đáng tiếc từ đây đến Bắc Kinh xa quá, ta chẳng thể chạy về để vấn kế tiểu Hoàng đế được.

Đường học vấn của Vi Tiểu Bảo chỉ ở chỗ một là được nghe lỏm thầy đồ nói chuyện với người ta hai là ở nơi coi tuồng hát. Từ ngày gã làm quan lớn, ít được nghe giảng sách mà cũng chẳng mấy khi đi coi tuồng hát. Gã chưa được nghe qua về thiên cổ sự của Võ Tắc Thiên lên ngôi Hoàng đế.

Vi Tiểu Bảo nhìn ra ngoài cửa sổ ngơ ngẩn xuất thần. Gã nghĩ lại những chuyện cổ tích về công cuộc khai sáng cơ nghiệp đế vương ngày trước, miệng lầm bầm:

Vụ nữ Hoàng đế lên ngôi ta đành là không hiểu rồi. Còn những nam Hoàng đế đã lên ngôi trong trường hợp nào? Chu Nguyên Chương mà lấy được thiên hạ là trông vào những đại tướng dưới trướng như bọn Từ Đạt, Thường Ngộ Xuân, Hồ Đại Hải, Mộc Anh...

Vi Tiểu Bảo tiếp tục nghĩ đến những thiên cổ sự trong sách Đại Minh anh liệt truyện.

Gã lầm bầm:

Lý Tự Thành đem quân đến đánh Bắc Kinh. Gia gia của sư phụ ta (Cửu Nạn) là Phùng Trinh Hoàng đế phải chết treo. Lý Tự Thành tự lập lên làm Hoàng đế.

Quân Thanh đánh Lý Tự Thành, lão phải bỏ chạy, Thuận Trị lão hoàng gia lên làm Hoàng đế.

Bây giờ Ngô Tam Quế muốn làm Hoàng đế cũng phải dấy binh tạo phản.

Gã nghĩ đến mấy thiên cổ sự trên rồi kết luận:

- Xem chừng bất luận là ai muốn làm Hoàng đế cũng phải dẫn quân gây nên một trường đại chiến, chém giết nhau cát bụi tung trời, máu chảy thành sông, thây cao như núi.

Nghĩ tới chuyện đánh nhau, Vi Tiểu Bảo sinh lòng khiếp sợ, tự hỏi:

- Hiện chúng ta bị giam cầm ở đây làm gì có quân lính? Gây cuộc đánh nhau với ai? Nhưng không đánh nhau thì làm Hoàng đế thế nào được?

Gã hiểu biết rất ít về lịch sử Trung Quốc, cho là muốn làm Hoàng đế tất phải đánh nhau. Chỉ một mình Khang Hy tiểu Hoàng đế là được lão Hoàng gia nhường ngôi cho để đi tu. Gã nhận định biện pháp này không thể dùng được.

Vi Tiểu Bảo lại nghĩ đến võ tướng "Trảm Hoàng Bào".

Trong tích hát này Thái Tổ Hoàng đế nhà Tống là Triệu Khuông Dẫn hạ sát đại tướng Trịnh Ân. Vợ Trịnh Ân dấy quân đánh báo thù cho chồng. Triệu Khuông Dẫn đích không nổi phải năn nỉ đối phương rồi cởi áo hoàng bào vung dao chặt đứt làm hai đoạn để thế thân cho Hoàng đế, khiến Trịnh phu nhân hả mối căm hờn. Hoàng đế như vậy là xấu quá.

Gã tiếp tục nghĩ đến võ "Lộc đài hận". Trụ Vương vô đạo, Khương Thái Công giúp Chu Vũ Vương dấy binh đến đánh, bức bách Trụ Vương phải chết cháy trên Lộc Đài rồi Chu Vũ Vương lên làm Hoàng đế (dĩ nhiên Vi Tiểu Bảo không hiểu thời bấy giờ không có Hoàng đế).

Rồi gã nghĩ tới võ tướng "Tiêu dao ...", gã tự hỏi:

Tên đại gian thần mặt trắng là Tào Tháo lên làm Hoàng đế trong trường hợp nào?

Tuồng tích như sau: Tào Tháo dẫn quân vào cung bức tử Hán cái gì đế (Hán Hiến Đế mà gã không nhớ) rồi tự lập làm Hoàng đế. Những đại tướng thủ hạ Tào Tháo có bọn Trương Liêu, Hứa Chử gì gì đều là những nhân vật lợi hại.

Đoạn này Vi Tiểu Bảo nhớ lộn. Tào Tháo không làm Hoàng đế.

Vi Tiểu Bảo lại tự hỏi:

- Lưu Bị lên làm Hoàng đế trong trường hợp nào? Ta không hiểu nhưng nhất định bọn Quan Công, Trương Phi, Triệu Vân đã chiến đấu cho ông. Rút cục muốn làm Hoàng đế phi đánh nhau là không được. Dù làm Hoàng đế rồi mà đánh không lại người ta thì ngôi Hoàng đế cũng bị cướp mất, nếu không bị cướp ngôi cũng phải nhục nhã ê chề.

Thầy đồ còn kể truyện Thủy Hử trong tích "Lâm giáo đầu hỏa tính Vương Luân": Tiêu Cái muốn làm thủ lĩnh bọn cường đạo liên tư thông với Lâm Xung để giết viên thủ lĩnh trước của đám Lương Sơn Bạc là Vương Luân. Truyện này chứng tỏ muốn làm thủ lĩnh bọn cường đạo cũng phải chém giết mới được.

Tô Phi Á thấy Vi Tiểu Bảo vừa nghiêng răng ken két vừa nắm tay lại thành quyền đâm vào quăng không liên cười hỏi:

- Người làm trò gì vậy?

Vi Tiểu Bảo sững sốt, chột tỉnh táo lại đáp:

- Muốn làm Hoàng đế nhất định phải đánh nhau.

Tô Phi Á ngơ ngác hỏi:

- Đánh ư? Đánh với ai?

Vi Tiểu Bảo đáp:

- Dĩ nhiên là đánh mục điểm già nước La Sát.

Tô Phi Á nghe gã nói mấy lần "mục điểm già La Sát" mà không hiểu ba chữ "mục điểm già" là nghĩa gì? Nàng toan hỏi lại thì đột nhiên cửa phòng bị đẩy ra.

Tên đội trưởng ở Hỏa thương doanh chạy vào phòng túm ngực Vi Tiểu Bảo, nói lý la lý lối một hồi rồi lòi gã ra ngoài.

Bình một tiếng! Cửa phòng đóng sập lại.

Tên đội trưởng vung chân phải đá vào đít Vi Tiểu Bảo một cước thật mạnh.

Hắn nổi lên tràng cười hô hố, vung chân đá phát thứ hai.

Vi Tiểu Bảo tức quá đột nhiên lộn người đi một vòng, nhẩy xổ lại cười lên cổ tên đội trưởng.

Chiêu thức này là một trong "Cứu mệnh tam kỳ chiêu" mà gã đã được Hồng phu nhân truyền thụ cho.

Đòn đánh của Vi Tiểu Bảo chưa luyện được thuần thục mà đem ra đối phó với những tay cao thủ võ học thì chẳng thấm thía gì, nhưng tên đội trưởng La Sát mù tịt về võ công của Trung Quốc, nên chân tay Vi Tiểu Bảo hãy còn quơ quạng vụng về mà vẫn đắc thủ.

Vi Tiểu Bảo chí hai ngón tay vào cặp mắt tên đội trưởng, lớn tiếng quát:

- Dừng cử động... Tròng mắt... Chết ngay!

Gã không biết nói câu "Người mà nhúc nhích là ta móc tròng mắt ra đó" bằng tiếng La Sát nên chỉ nói mấy tiếng "Đừng cử động... Tròng mắt... Chết ngay".

Tên đội trưởng bản tính thông minh hiểu được ngay. Hắn kinh hãi không dám cử động.

Vi Tiểu Bảo đưa tay mặt kéo tai đội trưởng quát lên:

- Đi đi!

Gã cười cổ tên đội trưởng như cười ngựa và bắt hắn đi vào phòng Công chúa rồi lớn tiếng la:

- Đóng cửa lại! Cây súng!... Bắt lấy.

Tô Phi Á vừa kinh hãi vừa mừng thầm, vội đóng cửa lại. Nàng rút lấy khẩu súng lục đeo bên mình đội trưởng ra chỉ vào lưng hắn.

Vi Tiểu Bảo từ trên vai đội trưởng nhảy xuống. Gã cởi giầy lưng của hắn cột hai chân lại. Đoạn gã cởi giải quần để cột tay.

Quần của tên đội trưởng mất giải liền tuột xuống.

Tô Phi Á và Vi Tiểu Bảo đều không nhìn được cười, nổi lên tròng cười khanh khách.

Tên đội trưởng mặt mũi đỏ gay, nghiến răng ken két ra chiều phẫn nộ đến cực điểm.

Bỗng thấy cửa phòng khế bị đẩy ra. Song Nhi thò đầu vào hỏi:

- Tướng công có việc gì không?

Vi Tiểu Bảo ra hiệu cho thị tiến vào rồi đóng cửa lại.

Song Nhi thấy tên đội trưởng hoang mang luống cuống thì vừa buồn cười vừa lấy làm kỳ.

Tô Phi Á hỏi Vi Tiểu Bảo:

- Người bắt đội trưởng làm gì?

Vi Tiểu Bảo gặp lúc tức giận liền bắt đội trưởng, chứ chưa nghĩ tới bắt hắn để làm gì? Bây giờ gã nghe Tô Phi Á hỏi vậy chợt động linh cơ, gã đáp:

- Bảo hấn dẫn quân quay về tạo phản, giết Đa lý trát và giết Đa hoàng để Công chúa lên làm nữ Đa hoàng.

Tô Phi Á không hiểu tạo phản là gì, nhưng nghe nói đến việc giết Đa lý trát, giết Đa hoàng để nàng lên làm nữ Đa hoàng thì hiểu ngay. Nàng ngơ ngác một chút rồi lộ vẻ vui mừng, nhìn đội trưởng nói lý la lý lố một hồi.

Vì Tiểu Bảo nghe hai người nói toàn tiếng La Sát tuy chẳng hiểu gì, nhưng cũng biết là Tô Phi Á bảo đội trưởng dẫn quân về triều tạo phản.

Gã lại thấy đội trưởng lắc đầu quầy quậy, liền biết là hấn không chịu nghe lời. Gã lớn tiếng la:

- Hấn không chịu tuân theo thì giết quách đi.

Gã cúi xuống rút đao trủy thủ trong ống giấy ra xẻo một nhát đánh vào một cái lốt qua má bên trái tên đội trưởng. Một mảng râu bị hót đứt rớt xuống lả tả.

Tô Phi Á cười nói:

- Lưỡi đao này bén nhạy thật!

Tên đội trưởng sợ hết hồn, mặt xám như tro tàn. Hấn nghĩ bụng:

- Thằng lỏi con người ngoại quốc này giấu đao trong ống giấy thật là cổ quái! Đáng tiếc ta không xục tìm trong mình gã ngay từ lúc đầu.

Tô Phi Á hỏi hấn:

- Người có chịu đầu hàng và ủng hộ ta lên làm nữ Đa hoàng không?

Đội trưởng đáp:

- Chẳng phải tiểu nhân không chịu ủng hộ Công chúa, nhưng bọn bộ hạ quyết chẳng nghe theo lệnh của tiểu nhân. Trong thành Mạc Tư Khoa có hai mươi đội Hỏa thương, bọn tiểu nhân chỉ có một đội dù muốn tạo phản cũng không thể đánh lại mười chín đội kia được.

Tô Phi Á nghe hấn nói có lý. Nàng muốn giải thích cho Vì Tiểu Bảo hay, nhưng trong lúc nhất thời khó mà nói rõ ra được. Nàng đành ra hiệu bằng tay. Khi

nói tới hai chục đội Hỏa thương, nàng dùng mười đầu ngón tay không đủ, phải tuột giầy vớ ra, sử dụng cả mười ngón chân cho đủ số.

Vì Tiểu Bảo bản tính thông minh hiểu ngay một cách dễ dàng. Gã cũng nhận thấy vụ này rất khó khăn, liền ngồi xuống ghế suy nghĩ:

- Tên đội trưởng này không chịu tạo phản, mình có giết hắn cũng bằng vô dụng.

Liền nhìn Tô Phi Á nói:

- Đội trưởng không chịu thì chúng ta kêu phó đội trưởng đứng ra tạo phản.

Tô Phi Á hỏi:

- Phó đội trưởng ư?

Vì Tiểu Bảo đáp:

- Phải rồi! Kêu phó đội trưởng vào đây.

Tô Phi Á liền đẩy đội trưởng vào một bên cửa, chỉ súng vào sau lưng hắn giục:

- Người kêu phó đội trưởng vào ngay! Nếu người cảnh cáo gã là ta nổ súng tức khắc.

Đội trưởng không sao được đành lớn tiếng hô hoán phó đội trưởng vào.

Sau một lát, phó đội trưởng đẩy cửa lật đật chạy vào.

Song Nhi đứng nấp ở phía sau cửa, lập tức vung tay điểm vào huyệt đạo, gã liền không cử động được.

Song Nhi cả mừng nói:

- Tướng công! Huyệt đạo trong mình bọn quý ngoại quốc cũng như người ở Trung Nguyên, thế mà tiểu ty chỉ sợ huyệt đạo của chúng khác với bọn ta.

Vì Tiểu Bảo cười nói:

- Bọn quý nước ngoài cũng có mặt mũi, chân tay như mình thì dĩ nhiên huyệt đạo của bọn chúng cũng thế.

Gã rút đao ở sau lưng phó đội trưởng ra đưa cho Tô Phi Á nói:

- Công chúa bảo gã giết đội trưởng đi rồi tạo phản. Gã mà không chịu thì kêu tiểu đội trưởng vào giết gã.

Tô Phi Á cho là kế này tuyệt diệu, liền ngo phó đội trưởng bảo gã:

- Người cầm thanh đao này hạ sát đội trưởng đi, lên làm đội trưởng rồi thống lĩnh đội Hỏa thương để nghe lệnh ta. Nếu người không chịu giết đội trưởng thì ta kêu tiểu đội trưởng hạ sát người và đội trưởng. Ta sẽ cho tiểu đội trưởng lên sung chức đội trưởng. Người có chịu giết hần không?

Vi Tiểu Bảo hô:

- Song Nhi! Cô giải huyết đao nửa người trên cho phó đội trưởng. Còn huyết đạp ở dưới chân cứ để nguyên.

Song Nhi nghe lời giải khai huyết đao nửa người trên cho phó đội trưởng và đưa thanh bội đao vào tay gã.

Đội trưởng nghe Tô Phi Á hỏi phó đội trưởng câu vừa rồi, hần tức quá ngoác miệng ra lớn tiếng thóa mạ, đồng thời hăm dọa gã đủ điều.

Ngày thường tên phó đội trưởng vốn có hiềm khích với đội trưởng. Gã thấy Công chúa bảo mình đem quân tạo phản thì trong lòng sợ hãi không dám làm, nhưng gã nghe đội trưởng chửi bới mình bằng những lời ác độc lại nghĩ thầm:

- Ta mà không giết hần thì tên tiểu đội trưởng ở đội thứ hai muốn lên làm đội trưởng tất cũng giết hần và giết cả ta nữa.

Gã liền vung đao chém vào thủ cấp đội trưởng đánh vèo một cái.

Phó đội trưởng vung đao chém xuống khiến cho Tô Phi Á, Vi Tiểu Bảo và Song Nhi đều lớn tiếng hoan hô "tuyệt diệu".

- Tô Phi Á reo hò bằng tiếng La Sát "Hách là xiêu!". Còn Vi Tiểu Bảo và Song Nhi dĩ nhiên hoan hô bằng tiếng Trung Quốc.

Tô Phi Á lại dặt tay phó đội trưởng luôn miệng khen ngợi hần là người anh dũng, trung nghĩa và lập tức thăng cho hần lên chức đội trưởng.

Nàng nói:

- Người hãy ngồi xuống đi để chúng ta thương nghị kỹ càng.

Phó đội trưởng chau mày trở Vi Tiểu Bảo và Song Nhi đáp:

- Hai đứa ngoại quốc này dùng ma thuật khiến cho tiểu nhân không cử động được.

Tô Phi Á liền nhìn Vi Tiểu Bảo nói:

- Người hãy triệt bỏ ma pháp đi.

Song Nhi tủm tỉm cười lại giải khai huyết đạo cho phó đội trưởng.

Tô Phi Á lại bảo phó đội trưởng:

- Người hãy đi kêu ba tên tiểu đội trưởng và ba tiểu đội phó đến đây để ta bảo thẳng nhỏ người Trung Quốc dùng ma pháp làm cho chúng hết nhúc nhích.

Rồi nàng nói lại cho Vi Tiểu Bảo và Song Nhi nghe.

Tên phó đội trưởng vâng lệnh chạy đi. Sau một lát, sáu tên chánh phó đội trưởng đã đến đứng chờ ở ngoài cửa.

Phó đội trưởng kêu từng tên một tiến vào phòng.

Song Nhi lần lượt điểm vào huyết chí xá ở trên lưng và huyết hoàn khiêu ở bắp đùi sáu tên kia.

Tô Phi Á hỏi:

- Phó đội trưởng đã quyết tâm ủng hộ ta lên làm nữ Sa hoàng. Chúng ta đem quân đi giết Sa lý trát thì các người có phục tùng hay không?

Sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng thấy đội trưởng chết nhăn thân nằm lăn dưới đất biết là đại sự nguy rồi. Chúng nghe Tô Phi Á hỏi vậy đều kinh tâm động phách, ngơ ngác nhìn nhau, không ai dám mở miệng.

Vi Tiểu Bảo nhìn Tô Phi Á nói:

- Công chúa khuyên bọn chúng tạo phản rồi cho chúng thăng quan làm tướng quân lại được rất nhiều tiền bạc.

Tô Phi Á cho là phải liền bảo phó đội trưởng:

- Người lại đi triệu tập toàn đội lính súng tới đây để ta bảo chúng.

Chỉ trong khoảnh khắc hơn một ngàn hỏa thương thủ đều đến tập hợp ở khu quảng trường trước Liệp cung.

Phó đội trưởng lại sai mười hai tên hỏa thương thủ tiến vào phòng khiêng sáu tên chánh phó tiểu đội trưởng đã bị điểm huyết đem ra quảng trường.

Tô Phi Á đứng trên thềm đá lớn tiếng hỏi:

- Hỡi anh em hỏa thương thủ! Các người đều là dũng sĩ của nước La Sát đã lập được nhiều công lớn cho quốc gia. Nhưng các người bị bạc đãi, tiền lương ít ỏi, không có gái đẹp lại không đủ tiền xài, ở trong phòng ốc hủ lậu tối tăm. Còn những nhân vật trong thành Mạc Tư Khoa lắm tiền nhiều bạc. Bọn chúng ở nhà cao cửa rộng, tôi tớ đầy đàn lại chẳng thiếu gì mỹ nữ. Còn các người thì chẳng được lợi lộc gì. Như vậy là công bằng hay không công bằng!

Bọn hỏa thương thủ nghe hỏi vậy đồng thanh đáp:

- Không công bằng! Không công bằng!

Tô Phi Á lại hỏi:

- Bọn người có tiền kia to béo mà ngu xuẩn, ăn no ỉn ỉn như bầy heo. Nếu chúng tỷ võ với các người liệu chúng có đánh nổi các người không? Bọn phú ông kia bắn súng được bằng các người chăng? Dao pháp của bọn chúng so với các người thế nào? Chúng đã lập được công trạng gì cho quốc gia cùng Đa hoàng?

Công chúa hỏi một câu là bọn Hỏa thương thủ lại lớn tiếng đáp:

- Nín thờ!

Vì Tiểu Bảo nghe chúng la hết tiếng "nín thờ" nọ đến tiếng "nín thờ" kia, gã cũng biết "nín thờ" ở tiếng La Sát nghĩa là tiếng "không" của Trung Quốc. Gã tưởng Công chúa khuyên bọn Hỏa thương thủ tạo phản mà chúng không chịu nghe theo.

Tô Phi Á lại nói:

- Các người đều đáng được làm tướng quân, làm phú ông! Các người đều đáng được thăng quan phát tài.

Bọn Hỏa thương thủ lớn tiếng hô.

Có người hỏi:

- Tô Phi Á Công chúa! Công chúa có cách gì cho bọn tiểu nhân được thăng quan phát tài không?

Tô Phi Á hỏi lại:

- Các người có muốn làm tướng quân không?

Bọn Hỏa thương thủ đồng thanh đáp:

- Muốn làm lắm! Muốn làm lắm!

Tô Phi Á lại hỏi:

- Các người có muốn lấy nhiều tiền bạc không?

Bọn Hỏa thương thủ đáp:

- Dĩ nhiên muốn lắm!

Các người có muốn gái đẹp không?

Bọn Hỏa thương thủ phá lên cười:

- Muốn! Muốn! Muốn!

Tô Phi Á nói:

- Được lắm! Vậy các người kéo vào thành Mạc Tư Khoa bảo bọn Hỏa thương thủ ở mười chín doanh kia: Mệnh lệnh của Tô Phi Á tức là của nữ đế hoàng nước La Sát, toàn quốc đều phải tuân theo. Ta chuẩn cho các người mỗi tên đến tỵ võ với một nhà đại phú ông mập như heo...

Nàng ngừng lại một chút rồi tiếp:

- Tên nào hạ sát được đối thủ thì phòng ốc, vàng bạc, gái đẹp, xe ngựa, y phục, bất luận thứ gì của tên phú ông đó cũng thuộc về người.

Rồi nàng lớn tiếng hỏi:

- Các người có đủ dũng khí chẳng! Các người có là những trang nam tử hán, đại trượng phu và có dám giết người, cướp tiền bạc đoạt đàn bà con gái không?

*** *vietkiem.com* ***